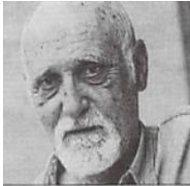

El cas Via

Un cas d'enriquiment a costa d'enfonsar la nostra sanitat

Per [Ramon Serna Ros](#)
Infermer i sindicalista
(de CATAAC-CTS/IAC)

Via, el demandant de la revista Cafèamblllet

Marta Sibina i Albano Dante [han estat condemnats](#) per la magistrada Maria Millán Gisbert per citar Josep Maria Via i Redons entre altres persones que s'haurien enriquit a costa d'enfonsar la nostra sanitat. Com a íntim col·laborador de l'Albano que em considero, si més no, ha estat un honor per a mi treballar amb ell i amb David Vidal de la CUP de Reus en l'extens article “[¿Quién y cómo privatiza](#) nuestra sanidad? Por un modelo sanitario catalán sin corrupción”, aquí [en català](#), en la revista “[Prou corrupció...](#)” i en el que Albano em va batejar com a “[mapa de la vergonya](#)”, no puc menys que sortir en la seva defensa i donar la cara en una lluita, el pes de la qual no poden continuar portant tan en solitari. Són els nostres herois, el títol se l'han ben guanyat, però de màrtirs no en necessitem.

La meva primera impressió (conec a fons com d'aberrant és el nostre aparell judicial) va ser que no pagava la pena recórrer la sentència, que ja que la immensa solidaritat despertada pels condemnats cobriria amb escreig els 10.000 euros a pagar, més ens valia dedicar-nos a continuar aprofundint en la lluita. Però les conclusions del professor [Andrés Boix Palop](#) - *que el carácter genérico de la afirmación hace sencillo probar los únicos hechos sobre los que versa (enriquecerse con ese negocio y que esté relacionado con el estado de la sanidad catalana) i que el juez, en ese caso, debería haber dejado a los imputados intentar probar esas afirmaciones, ¡algo que sorprendente les niega diciendo que el proceso no puede convertirse en un juicio a la sanidad catalana! O sea, que dice que la afirmación genérica ha de ser probada y antes, él mismo, había dicho que ese tipo de afirmaciones genéricas no tiene sentido probarlas ni pueden ser objeto del proceso. De locos.* - i la insistent constància que jo mateix, que he seguit llargament la trajectòria del denunciant, havia estat rebutjat com a testimoni del judici, reuig que es suma al que ens van fer els partits [CiU i PSC](#), és a dir la sociovergència que sempre ha dominat la nostra sanitat, en la [Comissió Parlamentària](#) d'investigació de la sanitat a tota la gent proposada per la resta de partits, van fer resorgir en mi sans deliris de, fins i tot, acusar la magistrada de prevaricació. O no es diu així el fet d'impedir declaracions que, sens dubte, haurien de fer canviar la pròpia sentència?

Com que crec que davant de monstres com Josep Maria Via no ens hem de posar a la defensa sinó anar a l'atac, com que em consta que som molta la gent que tenim molt més honor que el repetit Via, com que la decisió final de recórrer o no recórrer la sentència està en mans de la Marta i l'Albano i sembla que l'han presa en el sentit de recórrer, com que l'Albano i la Marta han rebut noves absurdes amences dels [advocats](#) de Josep Maria Via que neguen sense base que Via i Prat hagin estat socis com diu el [nou vídeo](#) que van fer el mateix dia que van rebre de la sentència i els

comminen a retirar-lo, com que un dels advertiments de la magistrada és que no hi ha un “cas Via”, aquí em teniu disposat a iniciar-lo. Sense altres intencions, pel moment, que donar a conèixer aquesta desgraciada figura a base d'ajuntar documentació que tinc a mà, per tal d'evidenciar que aquest senyor s'ha enriquit gràcies a la seva contribució al procés de destrucció de la sanitat pública i d'intentar que, entre tots i totes fem un “Cas Via” potent i el posem a la presó o a l'exili que és on hauria d'estar.

He dit “monstre”. “Dolent dolent com els dels tebeos” diria el cantant Manolo García com veurem més endavant. Liberal de conviccions, si és que té alguna convicció de caire ideològic, i en última instància membre d'un [Espai Hayek](#) que explica tot el suposat bé que el liberalisme ha fet a la democràcia, ha fet declaracions públiques que insulten els sentiments de la immensa major part de la població i demostren un menyspreu absolut, arrogant-se la victòria com a classe social en conflictes històrics que han commogut la humanitat: “[Me cuesta imaginar](#) que ... podamos seguir planteándonos el Estado del Bienestar, como si viviéramos en pleno mayo del 68, o el muro de Berlín siguiera en pié.”. Per a mi, pura generació del 68 de la qual mai he renegat com han fet una bona quantitat d'oportunistes, aquestes paraules són insultants i no les hi penso perdonar. Sonen, ni més ni menys, al que va dir Torrente Ballester incitant els salmantins a “amar lo que es vuestro por derecho de conquista”, en relació als papers incautats pel franquisme. Via considera que ens ha guanyat totes les batalles i que només ens toca resignar-nos. Per a ell, acabada la guerra freda, quin sentit té ja un Estat de Benestar que només era una pantalla?

Quina mena de liberalisme és el de Via?

En realitat, el senyor Via és liberal només pel que l'interessa. No ho és per rebre el suport de tots els aparells l'Estat, com anirem veient, i ara, amb la denúncia al vídeo de [CafèAMBilet](#), defensa una concepció medieval de l'honor avantposant-la al dret d'expressió, al dret a la informació i a la crítica, i pretén que [un vídeo](#) que mostra les enormes debilitats d'un model sanitari del qual ell és tan responsable com beneficiari, sigui segrestat i castigat judicialment, com en els temps de la Inquisició. I és tan covard que ataca els seus autors perquè els considera febles. Per què no ha denunciat mai la nostra revista [CATACRAC](#) on sempre l'hem posat de volta i mitja? Per què no havia denunciat la revista [El Triangle](#) que tant en evidència l'ha posat durant tants anys i amb expressions molt més dures? El que passa és que és tan pobre d'esperit que no entra en els seus esquemes que unes persones senzilles, una revista local de distribució gratuïta a unes contrades de caciquisme convergent, puguin contribuir a posar-lo, a ell i als seus companys de viatge, en l'ull de mira dels mitjans informatius i dels tribunals judicials.

A l'escrit d'autoinculpació que vaig intentar fer arribar a la magistrada, m'atribuïa haver contribuït enormement tant al fons com a les formes de les afirmacions fetes pels denunciats en el vídeo, d'haver posat en coneixement d'Albano Dante totes les publicacions del meu sindicat, de les quals sóc el responsable directe i màxim, i on apareix una crítica del model sanitari català i de les seves pràctiques que, a tots els efectes, considerem corruptes amb un llenguatge força més incisiu que el del vídeo condemnat. Veiem-ne exemples:

[Catacrac Especial 14/02/2012](#): Sota el titular '*Els lladres tenen nom*', apareixen les cares fotografiades dels senyors Ramon Bagó, Josep Prat, Boi Ruiz i Artur Mas, tots ells citats en el vídeo, amb una llegenda mínimament explicativa dels motius que els 'condemnaríen' a la presó.

[Catacrac Especial 15/11/2011](#): A més de publicar imatges que es poden considerar vexatòries dels senyors Boi Ruiz i Artur Mas, se'ls titlla de mentiders en un cartell, àmpliament difòs i utilitzat en múltiples manifestacions per mi mateix i per moltes persones. La frase '*No és una crisi, és un atac econòmic organitzat*' centra el motiu d'aquesta acusació i indica l'adreça web del nostre [sindicat](#), a

partir de la qual es poden entendre els meus arguments que culpabilitzen les persones responsables del Govern d'estar actuant de manera il·legítima i altament lesiva pel conjunt de la població amb maniobres que, si no fossin actualment il·legals, serien prou motiu per reformar la legalitat vigent.

Catacrac núm. 33 (juliol/2011): Acusa Artur Mas de '*darwinisme social i d'usurpació, de saqueig i de constituir una cleptocràcia*' amb qui gestiona l'expropiació i el traspàs dels bens immobles de la Seguretat Social i novament el Conseller de Salut, senyor Boi Ruiz, de mentider.

Catacrac núm. 2 (juny/1998): Comença dient que '*El model sanitari català fa pudor*' i encara és més concret amb el subtítol '*El Servei Català de la Salut, un cau de lladres*', emmarcant la línia coherent del sindicat en la denúncia de la corrupció, emparada o no legalment.

Catacrac núm. 3 (setembre/1998): Inclou clarament el senyor Via (pàg. 4), en una xarxa de càrrecs que fan negoci amb la sanitat, envoltat de titulars com '*Sanitat i negoci*' '*Fer negocis amb les necessitats del pròxim*', '*La corrupció permessa*' '*Els avantatges de tenir un càrrec*', '*Per la boca mor el peix*' i '*Tràfec de càrrecs*', en contrast amb la '*Història d'un bon gestor*' que, per complir amb el seu deure de prendre mesures en defensa de la legalitat i l'eficiència del sistema en benefici de la població usuària, va ser destituït del seu càrrec perquè atacava interessos privats de gent concreta tan ben relacionada amb els alts càrrecs del sistema com el mateix senyor Via.

Catacrac núm. 5 (març/1999): Personificava en el senyor Francesc José María, defensor del senyor Via que va ser director gerent de l'Institut Català de la Salut durant els anys 2007 i 2008 i constant assessor jurídic de les empreses del CHC, entre moltes altres, el '*terrorisme empresarial*' per un informe elaborat per ell en què, com a advocat del Consorci Sanitari del Maresme i del CHC, proposava estratègies per alterar el resultat de les eleccions sindicals. Per citar un altre exemple demostratiu del tarannà d'aquest senyor, en el procés de transformació del Consorci Sanitari de Mataró en Consorci Sanitari del Maresme va elaborar un informe que pretenia acomiadar tot el personal i tornar-lo a contractar, pretensió que, evidentment, no va reeixir.

Catacrac núm. 11 (setembre/2001): En un marc clar d'acusació a un conjunt de mandataris de ser '*dolents molt dolents com els dels tebeos*' i del que representava la cimera de l'Organització Mundial del Comerç de Doha (Qatar) que havia de donar un pas gegantí en la liberalització mundial dels serveis públics, entre els quals els sanitaris, inclou exemples com el titulat '*Consorti Hospitalari de Catalunya: Nous indians amb diners del Banc Mundial*' (pàg. 3) que clarament relaciona els senyors Bagó i Manté, citats en el vídeo denunciat, amb la Consultoria Internacional del CHC en la qual el senyor Via havia jugat un paper essencial, acompanyat del senyor José María com a secretari, que, sens dubte, va ser de màxima utilitat per a l'expansió de la seva empresa privada Gesaworld, en un mateix mercat tan ampli com inexplorat: el de la privatització de la sanitat als països iberoamericans, com després veurem.

En aquest punt, cal desmentir el que el senyor Via diu en la denúncia al Cafèamblllet en relació a la seva activitat en aquesta empresa privada. No és cert, i per tant va mentir a la magistrada, que la seva relació amb la mateixa cessés l'any 2004, sinó que l'any següent encara constava com a Administrador Únic de Gesaworld Gestió SL, càrrec que va tornar a ocupar durant prop d'un any entre els anys 2008 i 2009 i a dia d'avui encara consta com a Liquidador d'aquella empresa.

Per a més il·lustració, també en aquest número es tracta els nostres governants d'*Avariciosos, Corruptes, Ineptes i Hipòcrites* (pàg. 6). I en concret, el titulat '*Corruptes*' inclou l'empresa PricewaterhouseCoopers (PwC) com a exemple de la corrupció que, per a l'ONG 'The Corner House', representa que una auditora tingui, com a personal propi, socis de la mateixa empresa que audita. Aquesta mateixa empresa continua fent pràctiques similars al nostre país des del moment que va fitxar el senyor Joaquim Triadú quan va ser nomenat membre i secretari del Consell Assessor per a la Reactivació de l'Economia de Catalunya (CAREC) pel president Artur Mas i, evidentment, ha aconseguit encàrrecs transcendentals, tant per a l'economia de l'empresa com per a la liberalització

de la sanitat catalana com demostra el seu informe previ a la decisió del govern d'[esquarterar l'Institut Català de la Salut](#). Es tracta d'incompatibilitats evidents assimilables a les aquí denunciades en relació a Josep Maria Via.

El mateix número de la revista (pàg. 7, article inferior), hi ha exemples d'incompliments legals que, per molt que el senyor Via digui que existeixen excessius controls, no són ni controlats ni castigats. Ans al contrari, s'han repetit fins a la sacietat. En part perquè una característica essencial del model que ell sempre ha inspirat, avalada per [prestigiosos estudis](#), és la seva implementació abans de haver bastit i aprovat la forma legal que la possibiliti. En aquest número de la revista cal citar també l'article que omple la pàgina 11 per quant, al voltant de l'experiència fracassada de l'[Hospital General de Catalunya](#) i del seu procés de venda, cataloga d'estafa el model de parasitació, nom més adient per a l'eufemisme “col·laboració pública-privada”, de la sanitat pública per part dels interessos privats amb alguns noms i cognoms, a més de denunciar l'estafa als propis socis.

[Catacrac núm. 16](#) (març de 2003): Cita novament el senyor Via en un ampli article titulat '*La sanitat, un negoci... i les llistes d'espera la propina*' (pàg. 3) i el posa, en l'Acte segon, com a antic i futur responsable sanitari, un dels que està coneixent i expandint a fons el 'negoci', relacionant-lo també amb l'[Aliança](#), mútua en la que estava jugant un paper altament nociu amb la ja esmentada empresa Gesaworld. Així, els càrrecs de la Generalitat que van contractar aquesta empresa de Via per gestionar l'Aliança van ser denunciats per prevaricació, per quant a més de l'amiguisme, es tractava d'una empresa sense experiència en el sector.

[Catacrac núm. 19](#) (desembre/2003): Publica la detenció del senyor Boi Ruiz, actual Conseller de Salut, com a presumpte cooperador d'un frau de subvencions denunciat per aquest sindicat.

[Catacrac núm. 20](#) (març/2004): Explica (pàg. 3) la decepció del meu sindicat en veure que els càrrecs nomenats per un govern de diferent signe, després de més de 20 anys d'un mateix color, pertanyen al mateix grup de pressió que els anteriors. Posa en evidència que el model sanitari català neix d'un pacte polític i la indefensió històrica de les classes populars davant l'extensió d'una col·laboració pública privada, ja qualificada de parasitació que, si en èpoques de bonança permetia que no es visualitzessin els seus efectes, ara, amb la crisi, té uns efectes devastadors.

[Catacrac núm. 22](#) (setembre/2004): Cita repetidament el senyor Via (pàg. 4) com a un dels representants dels interessos privats en la coneguda com a [Comissió d'Experts](#) creada pel Govern Tripartit, destacant les seves relacions amb persones que surten al vídeo, com els senyors Bagó i Manté, i explicant que, d'acord amb un article del 'Diario Médico', va cobrar 270.000 euros pel diagnòstic, pla i assessorament de l'Aliança en les circumstàncies que comentem en aquest escrit.

En tractar de temes monetaris, no puc deixar de referir-me al fet que el senyor Via remarqui en la seva denúncia al Cafèamblllet que no cobra res pel seu càrrec com a President del Consorci Parc Salut Mar. És francament indignant i hagués fet més bé de mostrar a la magistrada els seus salaris anuals per tots els conceptes i potser explicar amb quins mèrits concrets ha aconseguit el seu actual parc automovilístic. Potser ens trobaríem amb resultats similars als que ens hem trobat amb un dels seus amics, els que en realitat pretén defensar. Concretament, l'acorralat i finalment dimitit President de l'Institut Català de la Salut, senyor [Josep Prat](#), no tenia sou en aquesta empresa pública però havia simultanejat el càrrec amb, com a mínim, altres dues grans empreses, arribant a cobrar més que el Rei d'Espanya només del grup empresarial INNOVA de l'Ajuntament de Reus, fins que la crítica social i les [denúncies de la CUP](#) van fer que l'abandonés. Més recentment, [Alfons Quintà](#), periodista que va fer pública aquella dada, ha posat al descobert el salari d'un altre dirigent sanitari de signe polític diferent però igualment escandalós i també cita el senyor Via com a una vergonya, fins i tot, per al partit polític que el protegeix.

[Catacrac núm. 23](#) (desembre/2004): Parla del “*Consorci Hospitalari de Catalunya ... una 'Larga Marcha' que ja dura 20 anys*” fent al·lusió irònicament al passat maoïsta de determinats membres

del consorci com el senyor José María i explicant com les 'elevades expectatives de fer negoci en la sanitat' citades al Dossier Econòmic de Catalunya núm. 341 el 20 de novembre de 2004, allunyen el CHC de la naturalesa pública que sempre ha pretès atorgar-se per molt que ara en renegui.

[Catacrac núm. 29](#) (octubre/2007): S'hi fan, entre altres, múltiples referències a la Llei de l'ICS, analitzant el paper que, com a Director Gerent d'aquesta entitat, va tenir el també repetit advocat Francesc José María, i se'l tracta de manera molt poc amable per quant, amb enganys, va iniciar el camí de l'exposició d'aquella entitat als mercats, amb l'agreujant que va introduir al propi Consell d'Administració el seu competidor, el CHC, en el qual ha fet tota seva carrera professional.

El prestigi de Via

És pressumtuós que, al mateix escrit de denúncia, Via al·ludeixi al seu prestigi, en relació al qual cal preguntar-se fins a quin punt es deuria a la seva vàlua personal com sembla pretendre o a les seves relacions familiars, de grup social i/o polítiques. Com resseguiré més endavant, no es pot negar que el seu accés a llocs de relevància va anar durant molt de temps lligat als llocs que ocupava al Govern el seu cosí polític Xavier Trias i Vidal de Llobatera i repetidament se l'ha associat a tota mena de situacions de favor.

Com abans comentava, El Triangle, més que el meu sindicat, s'ha encarregat de deixar per terra el prestigi de Via al llarg dels anys amb termes tant insultants per a ell com *“Homs 'regala' la mútua L'Aliança a un íntim company del seu partit”, “El conseller d'Economia practica la 'neteja ètnica' a la Mútua l'Aliança ... La maniobra ha beneficiat els convergents Josep Maria Via i Carles Sumarroca”, “L'empresa de l'exsecretari del Govern viu de facturar al Govern”, “Tot plegat es tractava d'una operació per apoderar-se d'una entitat que presentava immenses oportunitats de negoci per empreses com la de Josep Maria Via”, “Via va constituir dues noves societats, Gesaworld Consultoria SL i Gesaworld Gestió SL, que immediatament van passar a facturar a l'Aliança”, “El 'sector negocis' vol seguir amorrat a la mamella pública”* i molts altres. L'article titulat ['Negocis opacs de la Sanitat catalana'](#), torna a incidir en el tracte de favor a Gesaworld per gestionar l'Aliança, i aquí hauríem de repassar els ja citats articles d'Alfons Quintà que el deixen “guapo”.

Des d'ambients científics, la poca categoria de Via queda en evidència a [l'escrit signat per Carles Muntaner](#) en relació a unes declaracions seves, a les quals atribueix problemes ètics, científics i polítics amb frases com *“Parece que cualquiera puede ser 'científico' si tiene suficiente poder. Desde el punto de vista científico, uno debe dar sustento a las afirmaciones con datos objetivos.”*, la qual cosa no fa mai Josep Maria Via. Podríem afegir que articles seus que són d'aprenentatge obligatori pels futurs bruixots de la sanitat com *“La deconstrucción del modelo sanitario catalán”* defensen l'eficiència d'una sanitat concertada 'oblidant' que aquesta [déu més de 500 milions a la Seguretat Social](#).

Tant de la seva responsabilitat en el model sanitari català com de la seva manca de resultats ens parla l'esborrany de la Tesi Doctoral d'Ernest Sarrias Ramis ['El Managed Care en el Sistema Sanitari Català'](#): *'He tingut la sort de sentir explicar les seves experiències i vivències a Josep Maria Via, Olga Pané, Carles Manté, Elvira Guilera, Josep Fité, Mateu Huguet i Francesc Moreu. El sistema sanitari català que descriu és el que elles i ells han anat construint –juntament amb molts altres– des de la primera fila o la sala de màquines ... La manca de resultats obtinguts ha portat en la dècada dels 90 a parlar de mesures de cofinançament, restricció de prestacions i privatització'*

També posa en dubte el seu prestigi el fet que la [nota biogràfica](#) que publica la Generalitat amb motiu del seu nomenament com a membre del Consell Assessor per a la Sostenibilitat i el Progrés

del Sistema Sanitari no esmenti les seves diferents empreses privades excepte de Gesaworld ni tampoc les clarament partidistes com la Fundació Barcelona o l'Espai Hayek.

És inexplicable, repeteixo, que el senyor Via, que tant valora el seu honor i el seu prestigi, no hagi denunciat mai la revista que dirigeixo i que durant tants anys l'ha situat com a enemic declarat i li ha dedicat frases de més menyspreu que les que s'expressen al vídeo que ell denuncia. No serveix com a excusa que el nombre d'exemplars sigui menor, ja que tant la reiteració de les acusacions al llarg dels anys com el fet que els destinataris del CATACRAC són professionals de l'àmbit sanitari serien suficients per suposar un major risc per a la seva vida professional i pel seu honor, si de això es tractés.

Però no, no es tracta d'això. El senyor Via sap que la crítica a les seves paraules i a les seves actuacions, més que desprestigiar la seva imatge, fan que es valori més en els cercles en què es mou i als que déu el suposat reconeixement nacional i internacional que proclama, per als quals sempre ha estat una màxima el 'Lladren, doncs avancem'. El mur de Berlín fa més de 20 anys que va caure, i del maig del 68 no cal que en parlem. Per què precisament ara aquesta intransigència? Doncs perquè no pot permetre que una mobilització social paralitzi les seves aspiracions. I socialment està essent cada dia més reconegut que la crisi és una simple excusa per aconseguir el que el senyor Via vol aconseguir, la destrucció de l'Estat de Benestar, la desregulació de normes que obstaculitzen un enriquiment més accelerat d'ell i dels seus. Ja tothom ha sentit el crit 'No són retallades, és privatització' i tothom veu que les retallades als serveis sanitaris són el prolegòmen d'una privatització de tots els serveis públics. Cada cop més. La denúncia del senyor Via és, doncs, un simple intent d'utilitzar l'aparell judicial per reprimir les veus que, ara més que mai, considera enemigues en la seva lluita sense pietat pels seus objectius que no són precisament altruïstes.

El currículum de Via

Els cv mai no són complets i de vegades, com he comentat abans, amaguen 'borses d'ineficiència' i altres secrets. El [quadre](#) que he elaborat, com a part del [seu historial](#), tampoc no és complet, ni molt menys. Hi haig d'afegir altres relacions que en el moment de fer-lo no eren importants i espera més col·laboracions per completar-lo. De tota manera, una primera vista al seu cv ens pot permetre treure algunes conclusions com ara el seu oportunisme, així com la fugacitat de tantes empreses privades per ell constituïdes que poc té a veure amb l'èxit personal que s'autoproclama.

Ara no farem cas dels rumors malintencionats que diuen que no déu tant el seu lloc preeminent a la seva vàlua personal sinó al fet de ser cosí-cunyat de Xavier Trias i, simplement mirarem el seu historial per fer observar la coincidència que, l'any 1988, cinc mesos després del nomenament de Trias com a Conseller de Sanitat i Seguretat Social, antic nom del Departament de Salut, Via fos nomenat Cap del Gabinet del Departament i que, el 1991, passés a dirigir l'Àrea Sanitària del CatSalut, activitat en la que va cessar a petició pròpia per anar, el juny de 1994, a ocupar un lloc que, sempre sota el mandat del mateix Trias, li obria nous horitzons: el de Director de la Divisió Internacional del Consorci Hospitalari de Catalunya, SA, el que és ara el CSC, SA, l'entitat pública-privada de la sanitat catalana per excel·lència, la que defineix (o definia) el model sanitari català i que, en temps del Tripartit, va actuar descaradament com a un govern paral·lel, anticipant-se sovint a les actuacions del Govern.

I ja se sap, des de la Divisió Internacional, viatges a Amèrica a dojo per obrir mercats i més mercats amb diners del Banc Mundial, del Fons Monetari Internacional, del Banc Interamericà de Desenvolupament, ... que a més dels beneficis immediats dels estrictes contractes, proporcionava exquisits contactes amb les autoritats locals de tots els països, estats i subestats d'Iberoamèrica...

Tan bé ho devia fer que, tres anys més tard, exactament el 24/04/1997, el CHC, SA li va muntar una empresa exprés: Consultoria i Gestió, SA, de la qual el va fer Conseller Delegat. Però, ves a saber si de bon grat o forçat per les circumstàncies, va ser 'recuperat' per Trias qui, el gener de 1996 havia passat de Conseller de Salut a Conseller de la Presidència, i l'any 98 es va convertir en Secretari del Govern de la Generalitat, conseller de GISA i president del Centre Informàtic de la Generalitat, la privatització del qual va gestionar. Tot això, és clar, sense abandonar del tot les seves “implicacions” en la sanitat ni les seves “amistats” (Ramon Bagó, Carles Manté, Josep Prat, Francesc José Maria, ...) del 'Conxorxi', com a Alfons Quintà li agrada recordar que s'anomena el CHC (ara CSC) en ambients interns crítics.

En efecte, continuen les seves relacions amb el CHC, SA, poc clares en el sentit que el càrrec d'apoderat que consta en els registres mercantils no es localitza en l'organigrama de l'empresa i de manera que es fan estranys i poc precisos els períodes aïllats en què apareix com a Conseller o Vocal del Consell d'Administració. Sigui com sigui, aquestes relacions es perfilen com el lligam que donaria continuïtat a les seves relacions internacionals establertes en el seu pas pel CHC-Consultoria i Gestió (CiG) fins a la constitució de les seves consultores privades.

El mes de març de 2000 crea dues empreses. El dia 8, [Gesaworld](#) SA, que esdevindria tot un grup empresarial amb Gesaworld Consultoria SL i Gesaworld Gestió, creades ad-hoc per facturar a l'Aliança, una pràctica que l'estudi “[Les tendències de l'evolució de la sanitat a Catalunya](#)”, en el qual vaig col·laborar en representació del meu sindicat, ja denunciava l'any 1997, en un fosc procés d'assalt a la mútua que va acabar als tribunals, i el 21, 'Consultors 1999'. Curiosament pateixen canvis, ambdues, l'any 2004. Però, com he dit abans, no cessa la seva relació amb elles aquest any, com ell ha declarat per escrit. Més breu va ser el seu pas per l'Institut de Valoración Corporal SL (de la matriu Fisiogestión SA, relacionada amb [J.M. Padrosa](#), amb qui no es va estar ni un any) i per Gestió i Direcció d'Iniciatives, SL de la qual era Administrador únic, essent actualment Liquidador d'ambdues, i també per l'empresa Preziss, metalúrgica.

Cul de mal seient o pura sang liberal? Segurament ni una cosa ni l'altra, si més no en sentit estricte. Pura cultura del pelotazo. No es pot menys que pensar que la seva estada de només quatre mesos i mig com a conseller del [Centre Immunològic de Catalunya](#), SA, on ja l'esperava el seu amic Josep Prat i Domènech, va ser suficient per proporcionar consells molt savis, i segurament ben remunerats, per tal que l'empresa fos absorbida per Labco, la del gran Sumarroca, per entrar al mercat americà que tan bé coneix el nostre Via.

L'únic càrrec actual com a executiu totalment privat i seu sembla tenir-lo a 'Consultors Sanitaris Associats SL' que déu ser el que manté per rebre encàrrecs d'organismes internacionals, etc., ja que els càrrecs a LRC i al CHC (al marge del d'apoderat abans esmentat) anarien relacionats amb el càrrec de President del Consorci Parc Salut Mar. Poden ser múltiples les seves funcions d'assessor, com la que apareix en mirar la Fundació Privada Salut&Vida, presidida per Higiní Raventós i no hem posat al seu currículum el seu paper en la Fundació Barcelona que apareix tant als articles d'El Triangle com d'[El País](#), ni tampoc altres que podeu trobar en la nota biogràfica de [gencat.cat](#) abans enllaçada.

Josep Maria Via presideix actualment el Consorci Parc Mar Salut, càrrec que, a més de permetre-li presidir el Laboratori de Referència de Catalunya SA i ves a saber quantes més, li dona un plus de justificació a la seva permanença en el 'Conxorxi' constituït i finançat per múltiples ajuntaments catalans i per entitats sanitàries públiques i semipúbliques. Conserva els seus càrrecs a empreses privades i, com no, és membre del Consell Assessor del Departament de Salut. Ni Mas, ni molt menys Ruiz que ja [hi havia fracassat](#), podien prescindir de la seva experiència a fer les amèriques.

Via i el mercat americà

Josep Maria Via ha estat, i s'ha de suposar que segueix estant, intensament relacionat amb el [mercado americà](#), el del conjunt dels països iberoamericans, a part d'altres. La seqüència dels aconteixements i el més mínim sentit comú ens porta a pensar que va utilitzar els seus contactes institucionals en profit de l'empresa privada que posteriorment va constituir, ateses les [coincidències i complementarietats](#) en els clients de l'empresa semipública CHC Consultoria i Gestió i la privada Gesaworld i el fet que de manera continuada, des de l'any 1996, consta com a Apoderat del CHC SA, ara CSC SA.

Va estar relacionat amb aquell mercat per les seves responsabilitats en el CHC SA, com a mínim entre el 16 de juny de 1994, data en què es va produir un acord entre el CHC i el Departament de Sanitat i Seguretat Social, actual Departament de Salut, per tal de [coordinar](#) esforços en projectes d'assessorament en sistemes sanitaris a països en vies de desenvolupament, segons consta al butlletí ["CHC info" d'octubre de 1994](#), i el 13 de gener de 1998, primer en la Divisió Internacional del CHC i després en CHC Consultoria i Gestió, per molt que no mantingués ell personalment els contactes al més alt nivell.

El butlletí informatiu ["CHC info" d'Abril de 1997](#) ens mostra com van ser Josep Abelló, Ramon Bagó i Carles Manté, els màxims representants del CHC, els qui, com a mínim, van acompanyar el president Jordi Pujol a Guatemala i a Mèxic i es van entrevistar amb representants del Ministeri de Sanitat, del Banc Interamericà de Desenvolupament i de la Unió Europea a ambdós països. El viatge es va produir durant el mes de febrer d'aquell any, quan Josep Maria Via era responsable de la Divisió Internacional del CHC SA i bé podria haver estat el viatge que va iniciar de les relacions comercials i familiars de la [família Pujol](#) amb grans magnats mexicans que hem conegut ara a partir dels renecs d'una nacionalista desencantada de la seva manera de "fer país".

Josep Maria Via va crear la seva empresa Gesaworld el 8 de març de 2000, una empresa privada amb les mateixes funcions que el CHC Consultoria i Gestió, dos anys i escaig després de plegar d'aquesta empresa semipública, temps en què va estar ocupant el càrrec de Secretari del Govern de la Generalitat, no directament relacionat amb la sanitat (i potser deixant passar els dos anys preceptius, si és que ho són, per no passar de la pública a la privada amb les mateixes funcions), però sense abandonar el càrrec d'Apoderat del CHC SA.

Les coincidències en els clients són evidents. En àmbits territorials es produeixen a Brasil, Colòmbia i Xile a Sudamèrica, Mèxic, El Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua i Panama a l'Amèrica Central. A la major part dels països, els clients comuns són ministeris i secretaries regionals que Gesaworld concreta, però no així CSC CiG. Es produeixen múltiples coincidències amb Organismes Internacionals (Asociació Internacional de Foment, Banc Interamericà de Desenvolupament, Banc Mundial, Banc Internacional de Reconstrucció i Foment, Programa Nacions Unides per al Desenvolupament), mentre que, amb la Unió Europea, Gesaworld la declara amb aquest nom com a client mentre que CSC CiG diu treballar per a la Comissió Europea. A Catalunya tenen 10 institucions com a clients comuns, ni que predomina la complementarietat, així com a altres comunitats autònomes d'Espanya. CSC CiG completa la resta de països iberoamericans (Argentina, Uruguai, Equador, Perú i Veneçuela, Costa Rica i República Dominicana) a més d'uns pocs països balcànics (Albània i Macedònia) i africans (Marroc i Nigèria), mentre Gesaworld es centra a Canadà, França, Paraguai, Portugal i United States

Doncs res més de moment. No tinc tot el temps del món per escriure. Espero que ens ajudeu a difondre, a completar el cas, a continuar la lluita: info@catacctsiac.cat